

Satu Kerran, kauan, kauan sitten kulkivat metsän polkua kettu, orava, siili ja jänis. Keskellä polkua kimalteli kauniisti uuden uutukainen kolikko. - Mikä tuo on? ihmetteli siili - Se on varmaan ansa, epäili jänis - Taivaalta on tipahtanut tähti, arveli orava. - Hölmö! sanoi kettu. -Nythän on päivä, eikä päivällä ole tähtiä. Minäpä tiedän, mikä se on. Se on raha. - RAHA! huudahtivat toiset yhteen ääneen. – Mitä sillä tehdään? - No, ihmiset ostavat sillä kaikenlaista. Vaikka ruokaa, tai vaatteita. - Mistä sitä ruokaa voi ostaa? kysyi orava. - Vaikka ravintolasta, vastasi kettu. - Kyllä sinä kettu olet viisas, totesi siili ja toiset nyökyttelivät päätään ollen samaa mieltä. Kyllä kettu oli viisas. Eläimet katselivat maassa kimaltavaa kolikkoa ja tulivat siihen päätelmään että, kyllä raha oli hieno asia. Nyt heilläkin oli raha ja he voisivat mennä ravintolaan ostamaan ruokaa. Niinpä he yksissä tuumin jatkoivat polkua eteenpäin poimittuaan ensin mukaansa löytämänsä kolikon. Koska kettu oli kaikkien mielestä viisain ja tietävin joukosta, hän sai kunnian kantaa aarretta käpälissään. Ja kuinka ollakaan, aikansa kuljettuaan, he putkahtivat metsästä kylän laitaan. Kylän keskellä oli suuri rakennus, josta ketun tarkkaan kuonoon kulkeutui herkullisia tuoksua. Rakennuksen oven päällä oli suuri kyltti, jossa luki suurin kirjaimin: RAVINTOLA. Hieman arkaillen eläimet pujahtivat ovesta sisään. Ravintolan hovimestari katsoi pitkin nenänvarttaan outoa seuruetta, mutta koska näillä näytti olevan rahaa, hän opasti eläimet hämärässä nurkkauksessa olevaan pöytään. Tutkittuaan aikansa ruokalistan omituisia ruokalajeja, joiden vieraskieliset nimet eivät kuvastaneet eläinten mielestä mitään syötävää, kettu vihdoinkin rohkaisi mielensä ja tilasi. - Saisinko alkupalaksi yhdeksän lihavaa hepokattia. Pääruoaksi muutaman metsämyyrän ja jälkiruoaksi vielä yhdeksän lihavaa hepokattia. - Minäkin voisin ottaa muutaman hepokatin ja jälkiruoaksi pari kolme tuhatjalkaista, siilikin innostui tilaamaan. - Minulle taas alkupaloiksi kaksi sembramännyn käpyä ja pääruokana viisi kuusen käpyä ja jälkiruoaksi käy kahdeksan tammenterhoa, ilmoitti orava - Apilaa...sanoi jänis. Minulle apilaa alkupaloiksi ja pääruoaksi ja jälkiruoaksi. Tämä oli jo hovimestarille liikaa ja hän nappasi eläimiä niskasta kiinni, paitsi tietenkin siiliä, jonka niskasta ei noin vain kiinni napatakaan, ja paiskasi nämä ovesta pihalle. - Ehkäpä minäkin tästä sitten lähdän, sanoi siili, joka huomasi jääneensä yksin ja kipitteli lyhyillä jaloillaan toisten perään. Eläimet kulkivat jälleen metsäpolkua yhdessä. Tällä kertaa vain kotiin päin. Saavuttuaan samaan paikkaan, josta olivat aiemmin löytäneet uuden uutukaisen kimaltavan kolikon, kettu, joka huomasi yhä puristavansa rahaa käpälässään, viskasi sen takaisin polulle ja tuumi. - Eipä näytä rahalla enää nykyisin paljoakaan arvoa olevan. Olisin luullut noin uudella ja kiiltävällä rahalla saavan sentään hieman enemmän. Sen pituinen se.